

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z wniosku obrońcy sędzi Sądu Okręgowego w [...] X.1 Y.1 - sędziego Sądu Najwyższego X. Y. z dnia 19 listopada 2025 r. o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Siwka w sprawie o sygn.

I ZO 118/25

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2025 r.

na posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności

postanowił:

odrzuca wniosek

UZASADNIENIE

Obrońca SSO X.1 Y.1 SSN X. Y. – w sprawie zażalenia obwinionej na postanowienie z 20 lipca 2025 r. o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego w sprawie I ZO 118/23 – w piśmie z 19 listopada 2025 r. określonym jako wniosek o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez Sędziego Sądu Najwyższego Marka Siwka wniósł o:

1) stwierdzenie przesłanek z art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej jako: „u.s.n.”) i wyłączenie od rozpoznania sprawy przed Sądem Najwyższym, Izbą Odpowiedzialności Zawodowej prowadzonej pod sygnaturą akt: I ZO 118/25 sędziego Sądu Najwyższego Marka Siwka, wyznaczonego do składu rozpoznającego sprawę, to jest o stwierdzenie, że z

uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, Marek Siwek nie spełnia wymogów niezawisłości i bezstronności, a w okolicznościach sprawy i z uwzględnieniem okoliczności jej dotyczących może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy,

2) ewentualnie, w oparciu o art. 41 § 1 k.p.c. w związku z art. 128 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wniosk o wyłączenie w/w sędziego od orzekania w sprawie z uwagi na okoliczności opisane w uzasadnieniu niniejszego wniosku, które mogą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w niniejszej sprawie,

3) o zwrócenie się przez Sąd Najwyższy do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Sądu Najwyższego kierującego Izbą Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Prezesa Sądu Najwyższego kierującego Izbą Karną o nadesłanie wykazu wszystkich spraw, w których orzekał w Sądzie Najwyższym Marek Siwek, oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z tego wykazu na okoliczność orzekania przez Marka Siwka po wydaniu uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego – Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23.01.2020 r., sygn. akt BSA 1-4110-1/20, to jest w sytuacji, w której powinien był powstrzymać się od wykonywania jakichkolwiek zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości;

4) zwrócenie się przez Sąd Najwyższy do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Sądu Najwyższego kierującego Izbą Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Prezesa kierującego Izbą Karną o nadesłanie kopii wniosków o wyłączenie od udziału w sprawach, do których rozpoznania został wyznaczony SSN Marek Siwek oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów na okoliczność świadomości ww. co do istnienia wątpliwości co do jego niezawisłości i bezstronności wynikającej z wadliwego aktu ich powołania;

5) o niezwłoczne poinformowanie wnioskodawcy o imionach i nazwiskach członków składu wyznaczonego do rozpoznania niniejszego wniosku w celu umożliwienia złożenia ewentualnego wniosku o wyłączenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek podlegał odrzuceniu. Zgodnie z art. 29 § 5 u.s.n. dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek uprawnionego, o którym mowa w § 7, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Art. 29 § 9 u.s.n. nakazuje, aby wniosek o zbadanie wskazanych wyżej wymogów czynił zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierał: 1) żądanie stwierdzenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w § 5; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie. Natomiast stosownie do art. 29 § 10 zdanie pierwsze u.s.n. wniosek niespełniający wymagań, o których mowa w § 9, podlega odrzuceniu bez wezwania do usunięcia braków formalnych.

Rozpatrywany wniosek obrońcy obwinionej nie czyni zadość tym wymaganiom.

Nie ma racji wnioskodawca w twierdzeniu o braku niezawisłości i bezstronności Sędziego ze względu na okoliczności towarzyszące powołaniu do Sądu Najwyższego.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podnoszono, że skoro w założeniu ustawodawcy wniosek, o którym mowa w art. 29 § 5 u.s.n., ma zmierzać do stwierdzenia niespełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów (naruszenia standardu) niezawisłości i bezstronności w konkretnej sprawie, nie będzie wystarczające przytoczenie okoliczności towarzyszących powołaniu danego sędziego Sądu Najwyższego (w tym ewentualnych wadliwości procedury nominacyjnej) i jego postępowania po powołaniu, które mogą wywoływać uzasadnione wątpliwości co do spełnienia przezeń wymagań niezawisłości i bezstronności, ale konieczne jest także wskazanie okoliczności świadczących o tym, że „deficyt ten” może oddziaływać na wynik konkretnej sprawy, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących

uprawnionego oraz charakteru sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2022 r., III CB 5/22, 20 marca 2024 r., III CB 8/24). Co więcej, za okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego na tle art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym nie mogą być uznane okoliczności o charakterze generalnym, odwołujące się do systemowych rozwiązań procesu powoływania sędziów (a zatem w istocie okoliczności dotyczące sposobu ich powołania), ale wyłącznie indywidualne okoliczności powołania, dotyczące konkretnego sędziego objętego wnioskiem o przeprowadzenie tzw. testu niezawisłości i bezstronności. Prowadzi to do wniosku, że podważenie niezawisłości lub bezstronności sędziego nie może opierać się jedynie np. na stwierdzeniu, że sędzia został powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Przywoływanie tej okoliczności we wniosku będzie stanowić naruszenie normy z art. 29 § 4 ustawy o Sądzie Najwyższym, który stanowi, iż okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Konieczne jest zatem powołanie jeszcze innych, dodatkowych okoliczności (postanowienia Sądu Najwyższego z: 23 lutego 2023 r., I ZB 44/22, 12 stycznia 2024 r., III CB 66/23).

Właściwe ukształtowanie składu orzeczniczego ma istotne znaczenie, gdyż w szerszej perspektywie wpisuje się w konstytucyjne (art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), konwencyjne (art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności), a także unijne (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) gwarancje dostępu jednostki do sądu właściwego, prawidłowo umocowanego i bezstronnego. Nie oznacza to jednak, że w konsekwencji każdy sędzia Sądu Najwyższego nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i w konsekwencji każdorazowo sąd z udziałem takiego sędziego jest nienależycie obsadzony. Gdy zaś chodzi o prymat prawa europejskiego, to w przypadku konfliktu w tym zakresie między prawem polskim a ponadnarodowym to dla sądu polskiego pierwszeństwo powinno mieć orzeczenie polskiego Trybunału Konstytucyjnego (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., P 7/20, z 7 października 2021 r., K 3/21, z 24 listopada 2021 r., K 6/21, z 10 marca 2022 r., K

7/21). Oznacza to, że powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którą wykonuje na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 21 kwietnia 2020 r., Kpt 1/20). Należy podkreślić, że to na podmiocie składającym wniosek o stwierdzenie braku standardów niezawisłości i bezstronności ciąży obowiązek obiektywnego wykazania, że istnieją uzasadnione wątpliwości co wskazanym przymiotów. Okoliczności te nie mogą mieć charakteru abstrakcyjnego lub ograniczać się wyłącznie do subiektywnego przeświadczenia podmiotu składającego wniosek, że istnieją powody świadczące o braku niezawisłości i bezstronności sędziego. Niedopuszczalne jest również wyprowadzanie wniosków, które byłyby sprzeczne z zasadami logicznego myślenia oraz doświadczeniem życiowym. Konieczne jest zatem wskazanie takich twierdzeń i dowodów, z których można realnie i obiektywnie wyprowadzić zastrzeżenia podniesione we wniosku (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2024 r., I ZB 53/24).

Wnioskodawca nie zestawia uzasadnienia swojego wniosku ze skonkretyzowanym w regulacji art. 29 § 5 u.s.n. wymogiem uwzględnienia – w konstrukcji wniosku „testowego” – okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Nie dopełnił on wymogu wynikającego z treści art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, pomijając przesłankę „okoliczności danej sprawy”. We wniosku nie przywołano bowiem odpowiedniej argumentacji wskazującej na to, jak w realiach tej konkretnej sprawy, okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego Marka Siwka i jego postępowania po powołaniu, mogłyby wpływać na naruszenie standardu niezawisłości lub bezstronności oraz na jej wynik, przy uwzględnieniu okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.

Nie przekonuje twierdzenie wnioskodawcy o rzekomym „ryzyku negatywnego nastawienia wskazanego sędziego związanego z tym, że zarzucane SSO X.1 Y.1 czyny dotyczą jej postawy wobec sędziów znajdujących się w takiej samej sytuacji prawnej jak Pan sędzia Marek Siwek”. Twierdzenie to nie zostało sprecyzowane we wskazaniu konkretnych argumentów wykazujących możliwości wystąpienia sugerowanej w uzasadnieniu wniosku sytuacji. Powoływanie się przez wnioskodawcę na wskazane w uzasadnieniu wniosku orzeczenia wyłączające SSN

Marka Siwka od rozpoznania spraw zawisłych przed Sądem Najwyższym nie jest argumentem potwierdzającym przekonująco żądanie rozpatrywanego wniosku. Jak to wyżej wskazano istota „testu” określonego w art. 29 § 5 u.s.n. musi odnosić się (uwzględniać) do okoliczności konkretnej sprawy, której dotyczy przedmiotowa procedura badania wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego. W każdym „teście” Sąd bada indywidualnie okoliczności określone w art. 29 § 5 u.s.n. w danej, konkretnej sprawie, w której złożono określony wniosek.

W realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu porządku konstytucyjnego, nie sposób mówić o naruszeniu standardu niezawisłości lub bezstronności przez SSN Marka Siwka. Sam fakt powołania SSN Marka Siwka w określonej procedurze przed KRS ukształtowanej stosownie do treści ustawy nowelizującej KRS, jak też fakt wykonywania przez niego czynności orzeczniczych po podjęciu uchwały trzech połączonych izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. nie przekonuje o zasadności rozpatrywanego wniosku. W wyroku z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, Trybunał Konstytucyjny uznał, iż uchwała składu połączonych Izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r. (zasada prawna), jako akt normatywny utraciła moc obowiązującą. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał stwierdził m.in., że uchwała ta jest niezgodna: - z art. 179 Konstytucji, ponieważ podważa charakter tego przepisu jako samodzielnej podstawy skutecznego powołania sędziego przez Prezydenta na wniosek KRS, a więc jako samodzielnej, zupełnej i wystarczającej regulacji prawnej umożliwiającej wykonywanie przez Prezydenta wskazanej w tym przepisie kompetencji. Akt powołania sędziego oznacza bowiem jego upoważnienie do wydawania orzeczeń w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej (zob. wyroki TK z: 5 czerwca 2012, K 18/09; 24 października 2017 r., K 3/17), - z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, ponieważ nie można jej pogodzić z istotą prerogatywy Prezydenta do powoływania sędziów na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Prerogatywa Prezydenta nie podlega kontroli w żadnym trybie. Tym bardziej więc nie może stanowić przedmiotu ograniczenia czy jakiegokolwiek zawężenia interpretacyjnego dokonanego w treści podstawowego aktu normatywnego. TK przypominał, że prerogatywa jest rodzajem uprawnienia Prezydenta, które nie wymaga dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów, ponoszącego odpowiedzialność

polityczną przed Sejmem za akty Prezydenta wymagające dla swej ważności kontrasygnaty. Ustrojodawca świadomie wyłączył taką konieczność względem określonych kompetencji głowy państwa, aby zapewnić Prezydentowi wykonywanie zadań, wskazanych przede wszystkim w art. 126 Konstytucji (por. wyroki TK z: 23 marca 2006 r., K 4/06; 11 września 2017 r., K 10/17), - z art. 183 ust. 1 Konstytucji, ponieważ jej treść nadaje nadzorowi judykacyjnemu SN inne znaczenie niż wynikające z wykładni wskazanego konstytucyjnego wzorca kontroli. Efektem aktu, stanowiącego w swej zewnętrznej formie akt prawa wewnętrznego będący - od strony formalnej - dopuszczalną, co do zasady, postacią aktywności prawotwórczej SN służącej nadzorowi judykacyjnemu, jest (...) wykluczenie z orzekania wszystkich sędziów SN powołanych na wniosek KRS ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy nowelizującej, wykluczenie z orzekania - pod pewnymi warunkami - sędziów sądów powszechnych i sądów wojskowych powołanych na powyższych, zasadach (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2024 r. I ZB 61/22).

Szczegółowa analiza przedmiotowego wniosku uzasadnia twierdzenie, że w odniesieniu do wskazanego w art. 29 § 5 w zw. z § 9 u.s.n. wymogu okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego opiera się on w istocie nie na indywidualnych okolicznościach powołania Marka Siwka na urząd sędziego Sądu Najwyższego, lecz koncentruje się na występującej, zdaniem wnioskodawcy, systemowej nieprawidłowości powoływania sędziów, której wnioskodawca upatruje w ukształtowaniu Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie ustawy z 2017 r. Tego rodzaju abstrakcyjnie sformułowane zarzuty nie mogą odnieść skutku w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 29 § 5 i następnych u.s.n., gdyż celem tej instytucji nie jest umożliwienie kwestionowania przewidzianego przez ustawodawcę systemu powoływania sędziów, ale ocena indywidualnych okoliczności dotyczących powołania konkretnego sędziego oraz jego zachowania po powołaniu, przy czym ocena ta powinna nastąpić w kontekście konkretnej sprawy.

Przedmiotowa ocena bez względu na to, na jakiej występuje podstawie, zawsze dotyczy jednak osądzenia konkretnej sprawy i następuje na podstawie wszelkich istotnych aspektów, które rozważane z punktu widzenia prawa oraz wiążących sędziego zasad etyki i ocen mogą wywoływać w odbiorze zewnętrznym

umotywowaną wątpliwość co do jego bezstronności, czy istnieją choćby pozory osobistego zaangażowania. W badanej sprawie powyższe okoliczności nie zostały wykazane.

Należy podkreślić, że wniosek, o którym mowa w art. 29 § 5 u.s.n. nie stanowi alternatywy dla wniosku o wyłączenie sędziego z powodu występowania okoliczności tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie (art. 41 k.p.k.). Ustawodawca wskazuje, że wniosek wniesiony w trybie art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym dotyczy wyłącznie okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego Sądu Najwyższego i jego postępowania po powołaniu. Niedopuszczalne będzie zatem powoływanie się na okoliczności, które dotyczą zdarzeń niezwiązanych z powołaniem sędziego, jak również takich, które miały miejsce przed powołaniem na wskazany urząd. W ich przypadku możliwe jest bowiem jedynie złożenie wniosku we wspomnianym zwykłym trybie, przewidzianym dla procedury karnej.

Trzeba stwierdzić, że status sędziów Sądu Najwyższego zgodny jest z ustawą i Konstytucją. Kwestie sporne jakie wystąpiły w tym zakresie rozstrzygnęły orzeczenia polskiego Trybunału Konstytucyjnego, w tym wyroki: z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20; z 2 czerwca 2020 r., P 13/19, z 7 października 2021 r., K 3/21; z 24 listopada 2021 r., K 6/21; z 23 stycznia 2022 r., P 10/19; z 10 marca 2022 r., K 7/21. Z kolei uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSAI-4110-1/20, nie wiąże formalnie sędziów Sądu Najwyższego, natomiast zawarte w niej myśli mogą być wykorzystywane w praktyce orzeczniczej w granicach normalnych sposobów wykładni prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21).

Kwestia *iudex suspectus* ze względu na zarzuty ustrojowe nie jest nowa. Otóż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 stycznia 2022 r., sygn. P 10/19, orzekł:

1. Art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) w zakresie, w jakim za przesłankę mogącą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie uznaje jakąkolwiek okoliczność odnoszącą się do procedury powoływania tego sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej

Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu, jest niezgodny z: a) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, b) art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

2. Art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1904) w związku z art. 49 § 1 ustawy z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim za przesłankę wyłączenia sędziego z orzekania uznaje okoliczność, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym, na podstawie którego rozpoczyna się proces nominacyjny sędziów, stanowi akt wymagający dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów (kontrasygnaty), a konsekwencją jego braku jest wątpliwość co do bezstronności sędziego powołanego do pełnienia urzędu w procedurze nominacyjnej rozpoczętej takim obwieszczeniem, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

3. Art. 1 w związku z art. 82 § 1 i art. 86, art. 87, art. 88 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim stanowi normatywną podstawę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy o statusie osoby powołanej do sprawowania urzędu na stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, i wynikających z tego uprawnień takiego sędziego oraz związanej z tym statusem skuteczności czynności sądu dokonanej z udziałem tej osoby, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 i art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji. Wprawdzie wyrok Trybunału dotyczy art. 49 k.p.c., jednak pozwala stwierdzić, że przedstawiona w nim wykładnia prawa rozciąga się również na problem stosowania art. 41 § 1 k.p.k. ze względu na zbieżną podstawę oceny dopuszczalności wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy na wniosek (*iudex suspectus*) – (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 października 2024 r., I ZO 91/23). Wskazać również należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 2 czerwca 2020 r., sygn. akt P 13/19, w którym orzeczono, że: Art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu podniesienia okoliczności wadliwości powołania sędziego przez

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, jest niezgodny z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnioskodawca nie wskazał podstawy do wyłączenia sędziego określonej w art. 41 § 1 k.p.c. w związku z art. 128 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Za taką – jak to wynika z powyżej przedstawionej argumentacji – nie może być przyjęta uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSAI-4110-1/20.

Powyższe stanowisko nie wyklucza jednak możliwości złożenia przedmiotowego wniosku w trybie art. 41 § 1 i § 2 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. w sprawie, której dotyczy niniejsze postępowanie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 29 § 10 u.s.n., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

[M. T.]

[r.g.]